

gælder om, og derfor blev man indenfor vort Parti meget betænkelig ved den stærke Kronestigning, der jo gik saa rask, at Loven og Lovens Foranstaltninger slet ikke holdt Maal dermed. De Midler, der var stillet til Raadighed for Nationalbanken, var ikke til Raadighed for at holde Kronen oppe paa det høje Niveau, den var kommet op paa. Der maatte altså nye Foranstaltninger til, naar man ikke skulde være udsat for en Spekulation i modsat Retning med deraf følgende forøget Usikkerhed og ny Inflation. Disse Tanker indenfor vort Parti gav sig i Sommer Udslag i en Henvendelse til Formanden for Valutaudvalget om at sammenkalde Udvalget til et Møde for at faa Forhandlinger i Gang om, hvad der kunde gøres for at faa nye Lovbestemmelser vedtaget, og der kom jo ogsaa Forhandlinger i Gang i Udvalget, Forhandlinger, som varede ret længe. Under Forhandlingerne kom ogsaa Kravet frem om at høre, hvad Erhvervene vilde sige til den foreliggende Situation; alle Erhvervene, en Mængde Korporationer og Institutioner blev spurgt om, hvorledes de saa paa Forholdene. Og fra de allerfleste af dem kom det Svar, at man ønskede Kronen op i Pari; man maatte betragte det som det naturlige og endelige Maal. Adskillige udtalte tillige, at man vilde anse det for en Fordel, om denne Stigning kunde ske langsomt. Fra andre Sider blev der ogsaa gjort gældende, at man maaske kunde gaa til en midlertidig Guldindløselighed til en lavere Kurs, som kunde forandres senere. Om en saadan Fremgangsmaade har Nationalbanken imidlertid udtalt, at den Vej var ikke farbar; og hvad den langsomme Stigning angaar, er det ligeledes af Nationalbanken hævdet, at medens man, naar man har tilstrækkelige Midler i Hænde, er i Stand til at hindre Faldet, saa er den Opgave at hindre Stigningen uløselig paa Grund af de uhyre Midler, som vilde kræves dertil.

Forhandlingerne i Valutaudvalget trak ud i mange Maanedes, før Ministeriet fremsatte det nærværende Forslag for Udvalget. Forslaget var i øvrigt en Nødvendighed; naar vi ikke vil befinde os i en Tilstand, der stadig kan udsætte os for at blive kastet ind i et nyt Kronefald, saa maa der en Ændring af den hidtil gældende Lov til. Forslaget forelagdes, som sagt, først i Valutaudvalget, men blev der — jeg tør vel nok sige til Overraskelse for de fleste af Medlemmerne — mødt med Protest fra Repræsentanterne for det radikale Parti, der ankede over den Form, Forslaget havde

faaet. Der var i Ordlyden givet Udtryk for, at man vilde arbejde for en Stabilisering og Højnelse af Kronen. Hvis nu disse Ord aldrig havde staaet i Forslaget, havde det maaske ikke haft saa meget at betyde, men efter at de havde staaet i Forslaget, betød det noget, at man slettede dem, thi nu kunde Folk faa Indtryk af, at man ikke mere havde Kronens Stigning til Pari som Maal, maaske endogsaa faa Indtryk af, at et Flertal i Rigsdagen kunde gaa med til en Nedsækering. Dette fik yderligere Næring gennem det Krav, som blev fremsat fra det samme Parti om Nedsættelse af en Undersøgelseskommission, der skulde indsamle Oplysninger om, hvorledes en Nedsækering kunde sættes i Værk, og hvorledes den vilde gribe ind overfor juridiske Forpligtelser saavel som paa anden Maade. En saadan Undersøgelse er Ministeren gaaet med til, og den finder nu Sted. En Nødvendighed for Gennemførelsen af Lovforslaget ligger jo navnlig i dette, at Nationalbanken maa have tilstrækkelige Midler til at imødegaa en Baissespekulation; det er den vigtigste Realitet i Lovforslaget, at Adgangen til Anvendelse af Dolarkreditten paa 40 Mill. Kr. nu udvides, og at der endvidere stilles 3 Millioner Pund Sterling til Raadighed for Nationalbanken, medens Egaliseringsfonden ophæves. Tillige er der sat en ny Bundkurs af 88 $\frac{3}{4}$; det er noget under, hvad vort Parti kunde have ønsket, men jeg tænker, de fleste nu ræsonnerer, som man ræsonnerede for et Aar siden, da Loven blev vedtaget, at det gælder ikke saa meget om, hvad Bundkursen sættes til, for man ved jo, hvor lidt Kronen respekter den.

Som jeg nævnte før: i alle de Erklæringer, vi fik fra de forskellige Institutioner, Korporationer og Erhvervs-Brancher, man havde henvendt sig til om en Erklæring angaaende Valutaspørgsmaalet, hævdedes det, at Pari maatte være Maalet. Det forekommer mig ogsaa, at det er en ganske mærkelig Tanke, naar Kronen er oppe i 92—93, at man saa kan tale om eller tænke paa en Nedsækering. Der var et Tidspunkt, da Kronen var nede i 65, da var der maaske nogen Grund til at overveje Spørgsmaalet om, hvorvidt det var muligt at hæve den op til Pari; og den Gang var der maaske mange, der mistvivlede derom. Men jeg forstaar ikke, at man paa det nuværende Tidspunkt kan tale om en Nedsækering, efter at man er naaet den længste og den vanskeligste Vej. Jeg forstaar ikke, at der nu kan være Tale om andet end at naa Pari. Det er jo rigtigt, at der vil være Ulemper og vil ske Ulykker baade indenfor